

Arrest

nr. 143 472 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat W. BOLLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2014 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2014 betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) Artikel 7, 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt immers ter ondersteuning van het enig middel dat hij bezig was een visum type C om te zetten in een visum type D. Aangezien niet kan worden uitgesloten dat dit betoog een impact heeft op de gedane vaststelling in de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op: *“Aangezien er ten eerste een schending is van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat verzoeker via huidig middel de schending van de materiële motiveringsplicht inroept;”*

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…) Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden; R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001. Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte; Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn; Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn; Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd; Dat men gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29/07/1961. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële motivering behelst; Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verwerende partij met de voeten wordt getreden; Immers: in de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar het feit dat verzoeker conform artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet het grondgebied dient te verlaten omdat de vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde rijstitel werd aangebracht; Dat voormelde beslissing evenwel niet verder, noch grondiger door verwerende partij werd gemotiveerd Hieruit blijkt dat de genomen beslissing een standaardmotivering betreft die niet op de persoonlijke grieven van de persoon van verzoeker is toegespitst; Dat verzoeker evenwel een aanpassing van visum had gevraagd op het stadskantoor te Leuven; Dat verzoeker zijn visum type C wou laten wijzigen naar een visum type D (studentenvisum); Dat men op het stadskantoor te Leuven deze aanpassing echter (nog) niet konden uitvoeren aangezien verzoeker nog niet in het bezit was van zijn inschrijvingsbewijs aan de Katholieke Universiteit te Leuven; Dat verzoeker zijn inschrijvingsgeld in een aantal keren wenst te betalen en hij zijn inschrijvingsbewijs pas verkrijgt als zijn inschrijvingsgeld volledig heeft betaald; Dat verzoeker van zodra hij in het bezit was van zijn inschrijvingsbewijs terug zou keren naar het stadskantoor te Leuven om de aanpassing alsnog uit te voeren; Verzoeker wenst thans de volgende toelichtingen ten stelligste te benadrukken: Aangezien verzoeker vanuit Burkina Faso naar België is afgereids met een toeristenvisum type C; Dat dit evenwel een foutief type visum betrof; Dat verzoeker dit wenste recht te zetten, doch dit niet mogelijk was aangezien hij zijn inschrijvingsbewijs van de Katholieke Universiteit Leuven nog niet had; Dat verzoeker evenwel zijn studie wenst af te maken, hetgeen momenteel niet meer mogelijk is; Dat verzoeker niet over de nodige financiële middelen beschikt om terug af te reizen naar Burkina Faso en aldaar een visum D aan te vragen; Dat verzoeker zodoende ook lessen en examens zal missen; Dat verzoeker zijn recht om te studeren zodoende wordt afgenomen; Dat bovenstaand middel ernstig is;”

3.2. De Raad leest in het betoog geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop artikel 3 EVRM en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden werden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoeker is van oordeel dat de genomen beslissing een standaardmotivering bevat en dat de motivering niet is *“toegespitst op de persoonlijke grieven van de persoon van verzoeker*. Verzoeker verwacht namelijk een motivering omtrent het feit dat hij een aanpassing van visum had gevraagd op het stadskantoor te Leuven. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat hij zijn toeristenvisum wou laten wijzigen in een studentenvisum maar op het stadskantoor te Leuven kon men deze aanpassing (nog) niet uitvoeren aangezien hij nog niet in het bezit was van zijn inschrijvingsbewijs aan de Katholieke Universiteit te Leuven. Verzoeker voert aan dat hij zijn inschrijvingsgeld in een aantal keren wenst te betalen en dat hij zijn inschrijvingsbewijs pas verkrijgt als zijn inschrijvingsgeld volledig betaald is. Verzoeker kondigt aan dat van zodra hij in het bezit is van een inschrijvingsbewijs, hij terugkeert naar het stadskantoor om de aanpassing van het visum alsnog te laten uitvoeren.

3.5. Uit het administratief dossier, meer bepaald de aankomstverklaring van 22 augustus 2014, blijkt dat verzoeker aangekomen is op 12 augustus 2014 en toegelaten werd tot verblijf in het Rijk tot 10 november 2014. Dit document maakt gewag van een visum type C. De bestreden beslissing werd getroffen op 20 november 2014. De Raad kan samen met de verwerende partij alleen maar vaststellen dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing langer in het Rijk verbleef dan de termijn waartoe hij gemachtigd was. De vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. De Raad ziet ook niet in hoe de verwijzingen in de bestreden beslissing naar verzoekers op niets uitgedraaide pogingen om een visum type C te laten omzetten in een visum type D een voordeel hadden kunnen opleveren voor verzoeker. Een schending van de formele motiveringsplicht noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond. Door de bovenvermelde aankomstverklaring van 22 augustus 2014 te voegen bij zijn verzoekschrift kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Dezelfde vaststelling geldt voor het attest van financiële hulpverlening van het OCMW, dat bovendien werd opgesteld nadat de bestreden beslissing werd getroffen. Verzoeker betoogt nog dat hij zijn studies wil afmaken en lessen en examens zal missen, maar toont niet aan dat hij ingeschreven is aan de KU Leuven. Alleszins maakt de wil om hier studies af te maken niet dat verzoeker legaal in het Rijk verblijft. De bestreden beslissing doorkruist op zich niet het recht om te studeren noch de overgang van het statuut van kort verblijf naar het statuut van lang verblijf omwille van studies. Dit vereist een inschrijvingsbewijs waarover verzoeker (nog steeds) niet beschikt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA